

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie skazanej N.B.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 lipca 2025 r.,
wniosku skazanej o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 21 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 93/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt III K 399/21,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Skazana N.B. w dniu 29 maja 2025 roku (data wpływu), wniosła o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 93/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt III K 399/21 oraz o wyznaczenie jej obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu wniosku skazana odwołała się do opinii sądowo-psychiatrycznej sporządzonej do innej

sprawy, z której wynika, że cierpi m.in. na syndrom sztokholmski, a jej stan zdrowia psychicznego w chwili zawarcia umowy sprzedaży z dnia 9 września 2021 roku uniemożliwiał świadome lub swobodne podjęcie decyzji.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Na wstępie należy odwołać się do treści art. 545 § 3 k.p.k., który stanowi, iż sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Powyższe unormowanie pozwala więc na wstępną kontrolę wniosku o wznowienie – i to bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych - celem wyeliminowania konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. Zaznaczyć jednocześnie należy, iż decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. postanowienie SN z dnia 9 lipca 2024 roku, III KO 81/24; postanowienie SN z dnia 26 września 2024 r., IV KO 97/24).

Uwzględniając powyższe wskazać należy, że skazana we wniosku nie przedstawiła żadnych okoliczności, które uzasadniałyby wznowienie postępowania w niniejszej sprawie. Skazana odwołała się do treści opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 24 lutego 2025 roku, sporządzonej na zlecenie Sądu Rejonowego Grunwald i Jeżyce w sprawie o sygn. akt IX C 1236/23, z której wynika, że u skazanej rozpoznano zaburzenia afektywne dwubiegunowe, brak pełnej remisji i syndrom sztokholmski. Biegła wskazała, że stan zdrowia psychicznego skazanej w chwili

zawarcia umowy sprzedaży z dnia 9 września 2021 roku uniemożliwiał jej świadome lub swobodne podjęcie decyzji, złożone oświadczenie woli było wadliwe. Zauważyć należy, iż w przedmiotowej sprawie skazana zarzucanych czynów dopuściła się w dniu 4 listopada 2016 roku, ponadto była również poddawana badaniom sądowo-psychiatrycznym. I tak w opinii z dnia 2 grudnia 2017 roku biegli rozpoznali u skazanej zaburzenia adaptacyjne – depresyjne, skazana *tempore criminis* miała zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanych jej czynów oraz pokierowania swoim postępowaniem, aktualny stan zdrowia psychicznego pozwalał na jej udział w postępowaniu karnym. W kolejnej opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 19 listopada 2022 roku biegli również stwierdzili, że w chwili dokonania czynów karalnych u skazanej nie występowały zaburzenia sfery psychicznej mające istotny wpływ na jej zdolność do zrozumienia swojego działania i pokierowania postępowaniem. Powyższe okoliczności potwierdzają, że stan zdrowia skazanej został wszechstronnie przeanalizowany. Tym samym przedłożona przez skazaną opinia sądowo-psychiatryczna nie podważa trafności sporządzonych na kanwie niniejszej sprawy opinii, tym bardziej, że dotyczy ona postępowania skazanej z roku 2021 roku, zaś czyny za które skazana została N.B. zostały popełnione w 2016 roku, a zatem 5 lat wcześniej. Przedłożona przez skazaną opinia nie stanowi nowego faktu lub dowodu, którego istnienie skutkowałoby koniecznością wznowienia postępowania wobec skazanej. Sądy obu instancji sporządzone w sprawie opinie uznały za wyczerpujące, spójne i logiczne. Jednocześnie podkreślić należy, że sąd w ramach postępowania wznowieniowego jest uprawniony zbadać tylko to, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności wyroku skazującego, a nie ponownie czynić ustalenia faktyczne na podstawie zgromadzonych dowodów, czyli, jak w niniejszej sprawie, po raz kolejny oceniać poprawność opinii biegłych na temat poczytalności skazanej w czasie popełnienia przypisanych jej czynów.

Przypomnieć trzeba, iż wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540-540b k.p.k.) i postępowanie wznowieniowe sprowadza się wyłącznie do ich badania (zob. postanowienie SN z dnia 15 września 2022 r., V KO 67/22). Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek

sprawa, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych, będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (zob. postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2016 r., V KO 22/16).

Konkludując, mając na uwadze powyższe rozważania, wniosek skazanej o wznowienie postępowania, należało uznać za oczywiście bezzasadny i na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić jego przyjęcia.

Wobec stwierdzenia oczywistej bezzasadności wniosku o wznowienie, bezprzedmiotowe było rozpatrywanie wniosku skazanej o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

[WB]

[a.ł.]